

Förord

JAG TÄNKER ABSOLUT INTE redogöra för hur jag kommit över den brevsamling som jag nu presenterar för offentligheten.

I fråga om djävlarne kan mänskosläktet råka ut för två villfarelser, bägge lika stora men av rakt motsatt slag.

Den ena är att inte tro på deras existens. Den andra är att tro på dem och ha ett överdrivet och osunt intresse för dem. Själva är de lika förtjusta över bägge dessa villfarelser och hälsar med samma tillfredsställelse en materialist och en person som är ett offer för religiös vidskepelse.

Det skrivsätt som används i denna bok kan den som en gång har lärt sig knepet lätt tillägna sig; men illasinnade eller lätrörda människor, som skulle kunna missbruka det, ska inte få lära det av mig.

Jag ber läsarna komma ihåg att djävulen är en lögnare. Inte allt vad Tumskruv säger bör antas vara sant ens från hans egen synpunkt sett. Jag har inte gjort något försök att identifiera någon av de mänskliga varelser som omnämns i breven, men jag håller det för mycket sannolikt att skildringen av exempelvis Fader Spike, ritualisten – som följer religiösa ritualer mycket strikt – eller patientens moder gör modellerna full rättvisa. Det finns önsketänkande i Helvetet likaväl som på Jorden.

Till sist bör jag tillägga att inget försök har gjorts att reda ut brevens kronologi. Brev nummer 17 förefaller vara skrivet in-

nan ransoneringen blev sträng, men på det hela taget förefaller inte Helvetets tideräkning ha någonting gemensamt med den som används på Jorden, och jag har inte gjort något försök att rekonstruera den. Andra världskrigets historia intresserade tydligen inte Tumskruv annat än så till vida att det inverkar på en speciell människas religiösa tillstånd.

